

Πολιτιστικό πρόγραμμα

Δημιουργία κινηματογραφικής λέσχης

Το σχολικό έτος 2018-2019 οι μαθήτριες και οι μαθητές της τρίτης τάξης του Γυμνασίου μας συμμετείχαν στο πολιτιστικό πρόγραμμα «Δημιουργία κινηματογραφικής λέσχης». Η λέσχη ονομάστηκε «CinemaParadiso» από την ομώνυμη ταινία του Τσουζέπε Τορνατόρε. Η μαθήτρια Χρ.Κ. ετοίμασε αναμνηστικές κάρτες μέλους για την ομάδα και τους καθηγητές τους.

Στην ανακαινισμένη καπναποθήκη του πολιτιστικού συλλόγου του Αγίου Αθανασίου διοργανώσαμε τρεις προβολές σπουδαίων κινηματογραφικών ταινιών. Παρακολουθήσαμε ταινίες για ανθρώπους που αγωνίζονται να πετύχουν τα όνειρά τους ή να επιβιώσουν σε δύσκολες εποχές, όπως ήταν η ναζιστική περίοδος. Στην τελευταία ταινία «Η Κλέφτρα των βιβλίων», είχαμε μαζί μας τον κ. Ιάκωβο Κοέν, τον τελευταίο Εβραίο της Δράμας και επιζώντα του Ολοκαυτώματος. Ο κ. Κοέν, όπως και ο πρωταγωνιστής της ταινίας ο Μαξ, βρήκε καταφύγιο σε μια χριστιανική οικογένεια σε χωριό του Πηλίου στα δύσκολα χρόνια της Γερμανικής Κατοχής. Μοιραστήκαμε τη συγκίνησή του και καταλάβαμε πως ο κινηματογράφος δίνει την ευκαιρία να σκεφτούμε, να νιώσουμε συναισθήματα και να μοιραστούμε εμπειρίες ζωής.

Οι μαθητές στην πρώτη προβολή στην καπναποθήκη του πολιτιστικού συλλόγου του Αγίου Αθανασίου.

Εκτός από τις προβολές οι μαθητές και οι μαθήτριες συγκέντρωσαν μαρτυρίες για τους κινηματογράφους στον τόπο μας οι οποίοι λειτουργούσαν από το 1955 μέχρι

τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Αφού ετοίμασαν ερωτηματολόγιο, πήραν συνεντεύξεις από άτομα του συγγενικού περιβάλλοντος. Με αυτόν τον τρόπο γνώρισαν καλύτερα τον τόπο τους αλλά και τους δικούς τους ανθρώπους. Στην τελευταία προβολή φιλοξενήσαμε τον δικηγόρο κ. Κώστα Κυριαζή-Κηπουρό και μοιραστήκαμε μαζί του τις αναμνήσεις του από τη λειτουργία των κινηματογράφων στο χωριό μας:

«Για τα παιδιά του χωριού, τη δεκαετία του 1960 και του 1970, ήταν ευκαιρία να ταξιδέψουμε, να φύγουμε από την πραγματικότητα με μάτια ανοιχτά σε μια σκοτεινή αίθουσα. Για αυτήν την αγάπη εισέπραξα δύο αποβολές στο σχολείο την περίοδο της Δικτατορίας. Παρακολουθούσα, ανάμεσα στους γονείς μου, την ταινία «Αγάπησα μια πολυθρόνα» με τον Βουτσά και οι καθηγητές με τον φακό με ζετρώπωσαν και αποφάσισαν την αποβολή μου στο σχολείο. Ήταν το απαγορευμένο να μπούμε στον κινηματογράφο γιατί τα περισσότερα έργα ήταν και ακατάλληλα. Κάποτε σκαρφάλωσα σ' ένα δέντρο που είχε δίπλα στον κινηματογράφο κι έβλεπα την ταινία μέσα από το παράθυρο. Έπεσα από το δέντρο και με πήγαν στο νοσοκομείο. Όμως το ξανάκανα' τόση ήταν η αγάπη μου για τον κινηματογράφο».

Ο κ. Κώστας Κυριαζής-Κηπουρός συζητά με την ομάδα του προγράμματος.

Στις 12 Απριλίου 2019 η ομάδα επισκέφτηκε το Μουσείο Κινηματογράφου στη Θεσσαλονίκη. Με τη βοήθεια του προσωπικού του μουσείου οι μαθητές ξεναγήθηκαν

στις αίθουσες του μουσείου μαθαίνουντας για την ιστορία του παγκόσμιου και του ελληνικού κινηματογράφου και δημιούργησαν τη δική τους μικρή ταινία σε μια πλήρως εξοπλισμένη αίθουσα.

Η ομάδα ξεναγείται στις αίθουσες του Μουσείου Κινηματογράφου στη Θεσσαλονίκη.

Στη συνέχεια, η ομάδα επισκέφτηκε το Τμήμα Κινηματογράφου στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ο καθηγητής κ. Δημήτρης Γουλής ξενάγησε την ομάδα στις αίθουσες διδασκαλίας, γυρισμάτων, επεξεργασίας εικόνας και ήχου στο Τμήμα. Η ομάδα είχε την ευκαιρία να παρουσιάσει εργασία για την ίδρυση της Κινηματογραφικής Λέσχης της Δράμας και του Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας τη δεκαετία του 1970. Ειδικά για τη συγκεκριμένη συνάντηση, η ομάδα παρουσίασε τη βραβευμένη ταινία «Ο Γιώργος από τα Σωτηριάνικα» του Δημήτρη Ξανθόπουλου, με θέμα τους Έλληνες μετανάστες στη Γερμανία, από το πρώτο Φεστιβάλ (1978).

Ο κ. Γουλής παρουσιάζει στην ομάδα το πρόγραμμα σπουδών στο Τμήμα Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών.

Οι παιδαγωγικοί στόχοι του προγράμματος: Η πολιτισμική συνειδητοποίηση, η ενεργητική μάθηση, η βιωματική προσέγγιση, η συνεργασία των μαθητών, η έρευνα και η συνειδητοποίηση της σημασίας αξιοποίησης πολλαπλών πηγών, η ανάπτυξη της δημιουργικότητας και της κριτικής σκέψης, η ενεργοποίηση της πολλαπλής νοημοσύνης του μαθητή (κιναισθητική, γλωσσική, διαπροσωπική), η σύνδεση της σχολικής με την ευρύτερη κοινότητα.

Η μεθοδολογία υλοποίησης του προγράμματος: Διαθεματική προσέγγιση (διασύνδεση των μαθημάτων, π.χ. της Ιστορίας, της Λογοτεχνίας και της Γλώσσας με το πρόγραμμα), μέθοδος project, εργασία σε ομάδες με δυνατότητα πολλαπλών συνεργασιών (των μαθητών μεταξύ τους, των μαθητών με τους καθηγητές, των μαθητών και των εκπαιδευτικών με τους γονείς), εφαρμογή διαμορφωτικής αξιολόγησης.

Διάρκεια του προγράμματος: Το πρόγραμμα άρχισε τον Ιανουάριο και ολοκληρώθηκε τον Απρίλιο (τέσσερις μήνες).

Συμμετείχαν: 28 μαθήτριες και μαθητές της τρίτης τάξης του Γυμνασίου με υπεύθυνους/ες καθηγητές/τριες: Βασίλης Ριτζαλέος, Μελίνα Τριανταφυλλίδου, Νικόλαος Τσάπαρης.

.....

Συνέντευξη της μαθήτριας Κ.Α. με τη Σωτηρία Παπαδοπούλου-Σελαлмаζίδου για τους κινηματογράφους στον Άγιο Αθανάσιο:

«Όσο περνούν τα χρόνια, όλο και συχνότερα φέρνω στο μυαλό μου αναμνήσεις από τα δύσκολα αλλά ξένοιαστα παιδικά μου χρόνια. Θυμάμαι πως υπήρχαν δύο κινηματογράφοι στον Άγιο Αθανάσιο, οι οποίοι άνοιξαν γύρω στη δεκαετία του 60'. Ο πρώτος κινηματογράφος ονομαζόταν "Ελληνίς" και βρισκόταν απέναντι από το σημερινό καθαριστήριο του χωριού. Ο δεύτερος κινηματογράφος ονομαζόταν "Αθηνά" και βρισκόταν απέναντι από το σημερινό πολιτιστικό σύλλογο.

Εγώ ξεκίνησα να παρακολουθώ ταινίες στον κινηματογράφο από την ηλικία των 10-11 ετών. Πήγαινα και στους δύο κινηματογράφους, άλλοτε μαζί με τις συμμαθήτρίες μου και άλλοτε μαζί με τους γονείς μου. Οι γονείς μου, αν και φτωχοί, πάντοτε με άφηναν να πηγαίνω! Μονάχα μία φορά μου αρνήθηκαν, αλλά πήγα κρυφά με τη φίλη μου γιατί ήθελα πολύ να δω εκείνη την ταινία. Στο σινεμά πήγαινα την Κυριακή, επειδή εκείνα τα χρόνια είχαμε σχολείο και το Σάββατο. Οι προβολές γίνονταν κάθε σαββατοκύριακο. Εγώ προτιμούσα τις ελληνικές ταινίες και κυρίως τις ελληνικές κωμωδίες. Μία από τις ταινίες που θυμάμαι να είχα δει και μου άρεσε πολύ ήταν "Οι 4 άσοι".

Κάθε φορά που τελειώναμε από το σχολείο, περνούσαμε και από το σινεμά για να ενημερωθούμε για τις προβολές των ταινιών. Επίσης υπήρχαν, σχεδόν σε όλο το χωριό, διαφημιστικές αφίσες, ενώ πολλές φορές περνούσαν και αυτοκίνητα με μεγάφωνα που ανακοίνωναν πότε θα είχε προβολή ταινίας. Θυμάμαι πως και οι δύο

κινηματογράφοι είχαν μεγάλες αίθουσες. Στο “Ελληνίς” πολλές φορές υπήρχαν άνθρωποι που παρακολουθούσαν την ταινία όρθιοι. Το “Αθηνά” χωρούσε γύρω στα 100 άτομα. Ιδιοκτήτες του κινηματογράφου “Ελληνίς” ήταν ο κ. Ηλίας Σαχπάζης και η γυναίκα του κα. Μαρία, ενώ του κινηματογράφου “Αθηνά” ήταν ο κ. Παύλος Τελίδης και η γυναίκα του κα. Αθηνά (από αυτήν πήρε και το όνομα της ο κινηματογράφος).

Ένα αστείο περιστατικό, για να σκεφτώ... ναί βέβαια, θυμάμαι τη στιγμή που οι πρωταγωνιστές μιας ταινίας συζητούσαν μεταξύ τους, ξαφνικά μια ηλικιωμένη κυρία, που παρακολουθούσε με μεγάλη αφοσίωση την ταινία, αρχίζει να απαντά και να «κάνει διάλογο» με τον πρωταγωνιστή. Αμέσως την αίθουσα γέμισαν τα ασταμάτητα γέλια των θεατών. Ήταν τόσο έντονο το συναίσθημα, ζούσες μαζί με τους ηθοποιούς το δράμα, τον πόνο και την χαρά τους. Γινόσουν ένα με αυτούς.

Στο σινεμά πήγαιναν τα κορίτσια τόσο συχνά όσο και τα αγόρια. Συνήθως πήγαιναν με τις φίλες τους ή με τις οικογένειες τους. Ο κόσμος άρχισε να μην παρακολουθεί τόσο πολύ κινηματογράφο όταν βγήκε η τηλεόραση, οπότε και έκλεισαν. Ο κόσμος άρχισε να βλέπει ταινίες στα σπίτια του και έτσι, σιγά-σιγά, δυστυχώς, χάθηκε το νόημα ύπαρξης κινηματογράφου».